



Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 105/19

Luxemburg, 5 septembrie 2019

Hotărârea în cauza C-417/18
AW și alții/Lietuvos valstybė, reprezentat de Lietuvos Respublikos ryšių
reguliavimo tarnyba, de Bendrasis pagalbos centras și de Lietuvos
Respublikos vidaus reikalų ministerija

**Întreprinderile de telecomunicații trebuie să transmită gratuit informațiile care
permit localizarea apelantului autorității care tratează apelurile de urgență la „112”**

*Statele membre trebuie să se asigure că această obligație este pusă în aplicare chiar dacă
telefonul mobil nu este echipat cu o cartelă SIM*

AW și alții sunt rude ale ES, o tânără de 17 ani, victimă a unui act criminal. La 21 septembrie 2013, în jurul orei 6 dimineața, într-o suburbie a Panevėžys (Lituania), ES a fost răpită, violată și arsă de vie în portbagajul unui autoturism. În timp ce se afla închisă în acest portbagaj, aceasta a format, folosind un telefon mobil, numărul european unic pentru apelurile de urgență „112” de aproximativ 10 ori pentru a solicita ajutor. Cu toate acestea, echipamentele centrului de recepție a apelurilor de urgență nu afișau numărul telefonului mobil utilizat, ceea ce a împiedicat localizarea sa. Nu s-a putut stabili dacă telefonul mobil utilizat de ES era echipat cu o cartelă SIM și nici motivul pentru care numărul său nu era vizibil la centrul de recepție a apelurilor de urgență.

AW și alții au introdus o acțiune în fața Vilniaus apygardos administracinis teismas (Tribunalul Administrativ Regional din Vilnius, Lituania), solicitând obligarea statului lituanian la repararea prejudiciului moral suferit de victimă, ES, și de ei înșiși. În susținerea acțiunii formulate, aceștia arată că Lituania nu a asigurat corect punerea în aplicare practică a Directivei privind „serviciul universal”¹ care prevede că statele membre se asigură că întreprinderile de telecomunicații pun la dispoziție în mod gratuit informații privind localizarea apelantului autorității care tratează apelurile de urgență la „112” imediat ce apelul a ajuns la acea autoritate². Această normă se aplică tuturor apelurilor către numărul european unic pentru apelurile de urgență „112”. Această omisiune ar fi avut ca rezultat imposibilitatea de a transmite serviciilor de poliție pe teren informații privind localizarea lui ES, ceea ce le-ar fi împiedicat să îi vină în ajutor.

Vilniaus apygardos administracinis teismas solicită Curții de Justiție să stabilească dacă directiva privind „serviciul universal” impune statelor membre obligația de a asigura o astfel de punere la dispoziție chiar dacă apelul este efectuat de pe un telefon mobil neechipat cu o cartelă SIM și dacă statele membre dispun de o marjă de apreciere la definirea criteriilor de acuratețe și fiabilitate ale informațiilor privind localizarea apelantului la „112” care le permite limitarea acestora la identificarea stației de bază care a preluat apelul.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea amintește că rezultă din modul de redactare a directivei că „[toate] apeluril[e] către numărul european unic pentru apelurile de urgență” sunt vizate de obligația de punere la dispoziție a informațiilor referitoare la localizarea apelantului. În plus, Curtea a statuat deja că directiva privind „serviciul universal”, în versiunea sa originală, impunea statelor membre, sub condiția posibilităților tehnice, o obligație de rezultat care nu se limitează la crearea unui cadru normativ adecvat, ci impune ca informațiile privind localizarea tuturor apelanților la „112” să fie transmise efectiv serviciilor de urgență. Prin urmare, apelurile la „112” efectuate de pe un telefon

¹ Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (JO 2002, L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 (JO 2009, L 337, p. 11).

² Articolul 26 alineatul (5).

mobil neechipat cu o cartelă SIM nu pot să fie excluse din domeniul de aplicare al directivei privind „serviciul universal”.

În consecință, Curtea apreciază că **directiva privind „serviciul universal” impune statelor membre, sub rezerva fezabilității tehnice, obligația de a se asigura că întreprinderile în cauză pun la dispoziție gratuit informațiile referitoare la localizarea apelantului autorității care tratează apelurile de urgență la „112” imediat ce apelul ajunge la autoritatea menționată, inclusiv atunci când apelul este efectuat de pe un telefon mobil neechipat cu o cartelă SIM.**

Curtea constată în continuare că, deși statele membre dispun de o anumită marjă de apreciere la definirea criteriilor de acuratețe și fiabilitate ale informațiilor privind localizarea apelantului la „112”, aceste criterii trebuie, în orice caz, să asigure, în limitele fezabilității tehnice, o localizare a poziției acestui apelant cu gradul de fiabilitate și de precizie necesar pentru a permite serviciilor de urgență să îi vină în ajutor în mod util. **Marja de apreciere de care beneficiază statele membre la definirea acestor criterii are, așadar, ca limită necesitatea de a garanta utilitatea informațiilor transmise pentru a permite localizarea efectivă a apelantului și, prin urmare, intervenția serviciilor de urgență.** Întrucât o astfel de apreciere prezintă un caracter eminentamente tehnic și este strâns legată de caracteristicile rețelei de telecomunicații mobile lituaniene, revine instanței de trimitere sarcina de a o efectua.

În sfârșit, Curtea arată că, printre condițiile care trebuie îndeplinite pentru angajarea răspunderii unui stat membru pentru prejudicii cauzate particularilor prin încălcări ale dreptului Uniunii care îi sunt imputabile figurează cea legată de existența unei legături directe de cauzalitate între încălcarea acestui drept și prejudiciul suferit de acești particulari ai acestei categorii de prejudicii. Cu toate acestea, condițiile stabilite de legislațiile naționale în domeniul reparării prejudiciilor nu pot fi mai puțin favorabile decât cele referitoare la acțiuni asemănătoare de natură internă.

În consecință, **atunci când, în conformitate cu dreptul intern al unui stat membru, existența unei legături de cauzalitate indirecte între nelegalitatea săvârșită de autoritățile naționale și prejudiciul suferit de un particular este suficientă pentru angajarea răspunderii statului, o astfel de legătură de cauzalitate indirectă între o încălcare a dreptului Uniunii imputabilă acestui stat membru și prejudiciul suferit de un particular trebuie să fie de asemenea suficientă în vederea angajării răspunderii statului membru menționat pentru această încălcare a dreptului Uniunii.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293